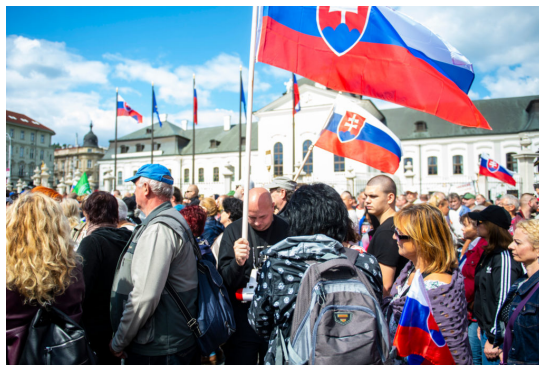

Na protestoch v Bratislave alebo Ako som sa stal dezolátom

Branislav Michalka

2. septembra 2021 ✚ Spoločnosť

Účastníci protestu pred Prezidentským palácom 1. septembra 2021 v Bratislave.

Zdroj: TASR – Jakub Kotian

Prvý september mal kedysi pre žiakov trpkú príchuť. Avšak už 29 rokov je pre nich akousi poslednou bodkou za letnými prázdninami, poslednou ranou z milosti. Vďaka za to slovenskej ústave, ktorej výročie sa oslavuje práve 1. septembra. Preto žiaci dostali ešte jeden deň voľna navyše.

Včera mal 1. september trpkú príchuť nie pre žiakov, ale skôr pre väčšinu slovenských občanov. Nad hlavami sa im totiž vznáša vidina novej „pandemickej vlny“, ktorú už od konca predchádzajúcej vlny, prorocky ohlasujú štátni odborníci. Osud žiakov a škôl je neistý, odpor k hrozbe povinného očkovania rastie a atmosféra v spoločnosti hustne na nedýchatelnú úroveň.

Dôkazom o narastajúcej nedôvere k čarovnej vakcíne, ktorá údajne znamená „slobodu“ a „nádej“, sú aj rozpačité výsledky propagandistickej mobilizácie občanov na návštevu pápeža, skrze očkovacie sebaobetovanie. No a o hustnúcej atmosfére v spoločnosti sa dalo presvedčiť priamo na protestných zhromaždeniach v Bratislave, kde došlo k stretom s políciou, kde sa hnev zmocňoval dokonca aj starých babičiek a matiek s deťmi, a o ktorých prinášali oficiálne médiá také zavádzajúce informácie, že som pocítil nutkavú chuť, ako priamy účastník týchto dezolátnych akcií, podať svedectvo.

Už cesta vlakom do Bratislavy bola plná osviežujúcich prekvapení. Takmer nikto vo vagóne nemal rúško, čo bolo potvrdením, že som nastúpil do správneho vlaku. Sprievodca, vidiac túto hromadnú eskapádu pred hygienickými nariadeniami, sa zmohol len na neisté zašveľenie: „Rúška by mali byť nasadené...“ Jeho výzor pripomínal rezignáciu, na ktorú sa hodila sentencia z filmu o českom velikánovi Járovi Cimrmanovi: „*Môžeme s tým nesúhlasiť, môžeme s tým aj polemizovať, ale to je tak všetko, čo sa s tým dá robiť.*“ Pochopil, že jeho vlak ovládli – dezoláti.

Prvý ohlásený protest sa konal pred prezidentským palácom, ktorý prezidentka prezieravo opustila a okolo ktorého boli rozostavení príslušníci mestskej polície, zvedavo pokukujúci na prichádzajúcich demonštrantov. Na bráne prezidentskej záhrady, ktorá slúži ako park pre Bratislavčanov, sa skvel vedľa tabuľky s otváracími hodinami narýchlo vytlačený papier s nápisom: *1. 9. bude záhrada zatvorená*. V záhrade pobehoval vlčiak, aj so svojím verným psovodom v uniforme. Pani prezidentka sa pre istotu poistila, aby demonštranti nebehali po parku.

Na proteste pred prezidentským palácom sa zhromaždilo okolo 1 000 ľudí, čo korporátne médiá odbavili, ako zvyčajne, nič nehovoriacou číslou – „*stovky demonštrantov*“. Môže to znamenať 200 ale aj 1000, zároveň však takýto neistý počet – stovky, pôsobí akoby ich bolo zanedbateľné množstvo. Keby však chcel niekto novinárov obviňovať, že klamú, tak povedia: neklameme, veď ich boli skutočne stovky. A to je samozrejme pravda, aj keby ich bolo tisíc. Ba stovky by ich tam boli aj vtedy, keby ich prišiel milión. A lož to nebude. Ale ani celá pravda. Navyše novinári, ako sa zdá, uvádzajú pri nepríjemných demonštráciách počty zásadne zo začiatku akcie a nie z jej konca, keď sa počet účastníkov vždy výrazne zvýši oproti začiatku. Keď bola pred niekoľkými týždňami na Námestí slobody akcia Progresívneho Slovenska na podporu očkovania, ktorej sa zúčastnilo cca 50 ľudí aj so zametačom v parku, písali médiá o „desiatkach“ zúčastnených, čo malo zrejme zakryť trápne fiasko. Raz darmo, novinárom sa človek nerodí, treba sa to naučiť.

Protest na Hodžovom námestí organizovala LSNS a vystúpil na ňom známy odporca očkovania proti Covid-19 René Balák, ako aj poslanci z organizátorskej strany, vrátane Mariana Kotlebu. Ich prejavy, či fragmenty z nich, sú na záznamoch, takže je zbytočné o nich referovať. Nič nové nepriniesli, veď to ani nebolo ich cieľom. Zúfalstvo, neistota a hnev sú už medzi občanmi konštantné vyše roka a pol, vláda je tiež konštantne a bez zmeny neuveriteľná, nad všetko ľudské pomyslenie, tak akéže tu novinky? Dav, naplnený frustráciou, zo sna o slobode a demokracii, ktorý sa pred ich očami rýchlo vyparuje, reagoval skandovaním, neveštiacim súčasnej vládnej garnitúre nič dobré.

Nechýbali ani odhodlaní slniečkári – provokatéri. Mladí, pokrokoví, dynamickí a pohoršení. Dvaja približne šesťnásťroční junáci, snáď dúfajúc, že ich niekto fyzicky napadne, pričom bude musieť zasiahnuť polícia a ochrániť „slušnoľudí“, sa ostentatívne postavili s rúškami na tvári do davu a pohrdavo zotrvali vo vybranej póze. Dočkali sa však len sarkastickej poznámky od jednej dezolátnej pani: *„Chlapci, ak sa cítite ohrození, tak ja mám v kabelke ešte ďalšie rúška, môžem vám ich darovať.“* Chlapci, vidiac že nebude žiadny konflikt, len strápanie, prišli zlostne s posledným pokusom: *„Áno, a sme aj zaočkovaní!“* Pani sa s údivom nad tým pozastavila: *„Tak načo potom máte rúško?“* Takéto hľadavé spochybňovanie covido-viery a toho, že vakcína je sloboda, už chlapci nezniesli a vybrali sa znechutení obratom do podchodu na Hodžovom námestí.

Protest na Hodžovom námestí sa skončil o cca 14:45 a nasledoval protest ďalší, ktorý sa odohrával na Námestí slobody. A tu stojíme pred záhadou, pretože v korporátnych médiách sa o tomto druhom proteste takmer vôbec nepíše, napriek tomu, alebo práve preto, že tam bolo omnoho viac ľudí ako na Hodžovom námestí. Odhadom až do 3 000 a možno aj viac. Médiá zavádzali buď tým, že fotografie z Námestia slobody zverejšňovali ako súčasť protestu LSNS z Hodžovho námestia, ktorý však už vtedy skončil a niektorí jeho účastníci sa vybrali pred parlament, alebo tým, že o Námestí slobody nereferovali vôbec. Na tribúne vystúpili viacerí politici: Ján Čarnogurský a Peter Marček, lekár Peter Lipták, opäť René Balák, ale aj jeden

slovenský vojnový veterán a ďalší rečníci. Betónové plochy námestia boli z väčšej časti zaplnené.

Tento protest, omnoho masovejší, sa nestretol so záujmom médií, avšak v konečnom dôsledku zavaril orgánom v poslednej fáze protestov – blokovaním ciest a námestí. Kým totiž tento protest trval, tak sa menšie skupiny demonštrantov pokúsili blokovať cestu k mostu SNP, k čomu boli privolaní ťažkoodenci. Vznikla tak policajná uzávera z dvoch strán, medzi mostom SNP a Hodžovým námestím, v ktorej bola držaná zmienená skupina. Po rozpustení protestu na Námestí slobody sa však zvyšný dav z cca 3 000 ľudí pohol smerom na Hodžovo námestie, kde už ďalšie drobné skupiny blokovali premávku. V priebehu niekoľkých minút sa situácia pre políciu diametrálne zmenila. Odrazu sa ťažkoodenci, situovaní pri Suchom mýte, ocitli v zovretí davu a ich nervozita očividne rástla. Prevaha, ktorou si boli dovtedy zrejme istí, sa v priebehu náhleho prechodu masívneho davu stala veľmi pochybnou. V dave, už aj tak dosť rozrušenom z pohľadu na úbory pripomínajúce skôr inváziu z Hviezdných vojen než začiatok školského roka, sa navyše začala šíriť informácia, že nejaký príslušník polície udrel obuškom pani s detským kočiarom, ktorá sa nechcela, ešte pred príchodom davu pohnúť z priechodu pre chodcov.

Začali potýčky demonštrantov s políciou a čoskoro som počul kričať nejakú ženu: „*Strelili ho do krku!*“ Jeden z ťažkoodencov nezvládol situáciu a vystrelil na jedného z demonštrantov gumovým projektilom. Ten krváca z krku a vyzerá to na veľmi nešťastný zásah, v blízkosti ohryzka. Muž nakoniec klesá na zem, je otrasený a musia ho ošetrovať. Ľudia kričia, ženy majú zdesené a úzkostlivé pohľady a muži utekajú k ťažkoodencom, zo všetkých strán sa ozývajú nadávky a pokrik: „*Gestapo, gestapo!*“ Pri zranenom kľučí lekár, ktorý rečnil na Námestí slobody a sanitku nakoniec namiesto policajtov, ktorých by mal ich úlovok zaujímať, musia volať demonštranti. Ďalší z demonštrantov je zasiahnutý slzným plynom a ten nevediac, že si nemá trieť oči, spôsobuje si ešte horšie následky útoku. Sedí na obrubníku a lapá po dychu.

Rozhliadam sa po dave a skúmam ako vyzerajú dezoláti. Už na Námestí slobody som si všimol značný počet detí, ktoré prišli na protesty s rodičmi a videl som ich aj na Hodžovom námestí, pri Suchom mýte. Tváre starších mužov a žien sa mi mihali pred očami, videl som mladé páry, aj rozzúrených „bijcov“ so širokými chrbtami. Ale predovšetkým bežnú zmes občanov z parkov, reštaurácií, plavární a záhradiek, akú môžeme pozorovať každodenne. Príslušníci zanikajúcej strednej triedy, premiešaní s robotníkmi a dôchodcami. Politickí radikáli v jednej línii s bezradnými a zúfalými občanmi, ktorí po 30 rokoch budovania demokratickej ilúzie možno už začínajú chápať, že sa ide nastoliť v Európe zase nový systém a vysnívané švajčiarske dôchodky, kvôli ktorým si mali uťahovať opasky najprv päť, potom desať a nakoniec neurčité množstvo rokov, odlietajú do nenávratna. A to všetko zabalené do celofánu neomarxistickej ideovej agendy, s LGBT+, feministkami a migrantmi.

Toto majú byť tí strašní „dezoláti“, ktorí nám chcú rozvrátiť tú liberálnymi propagandistami ospievanú Európsku úniu a demokraciu? Zmätene a bezradne pobehujúci zoči-voči štátnej arogancii? Hľadiac na nich som si musel priznať, že aj ja som dezolát. A vôbec som sa pri tom necítil zle. Skôr som pociťoval radosť. Predstava, žeby som sa ocitol na druhej strane, medzi „slušnoľuďmi“, ma desí. Poznám totiž tých slušných už veľa rokov. Pamätám sa na nich. Začínali ako aktívni pionieri a zväzáci za socializmu, ich oteckovia a mamičky boli karieristi hlboko zastoknutí v útrobach rodnej strany a títo slušní potom zaplnili, samozrejme po patričnom štúdiu a liberálnom preškolení v USA či EÚ, slovenskú politiku a administratívu.

Poznám ich a pamätám si ich, vykrikovali o zodpovednosti a slušnosti už v 70. a 80. rokoch, keď zlé protisocialistické živly a rôzni pravícoví úchylkári rozvracali pokojné budovanie socializmu a nenechali socialistickú vládu v pokoji pracovať na „*normalizácii*“ a neskôr na „*perestrojke*“ spoločnosti. Na podobných zmenách, aké sa možno pripravujú aj teraz, a na ktorých zodpovední usilovne pracujú.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/na-protestoch-v-bratislave-alebo-ako-som-sa-stal-dezolatom/>